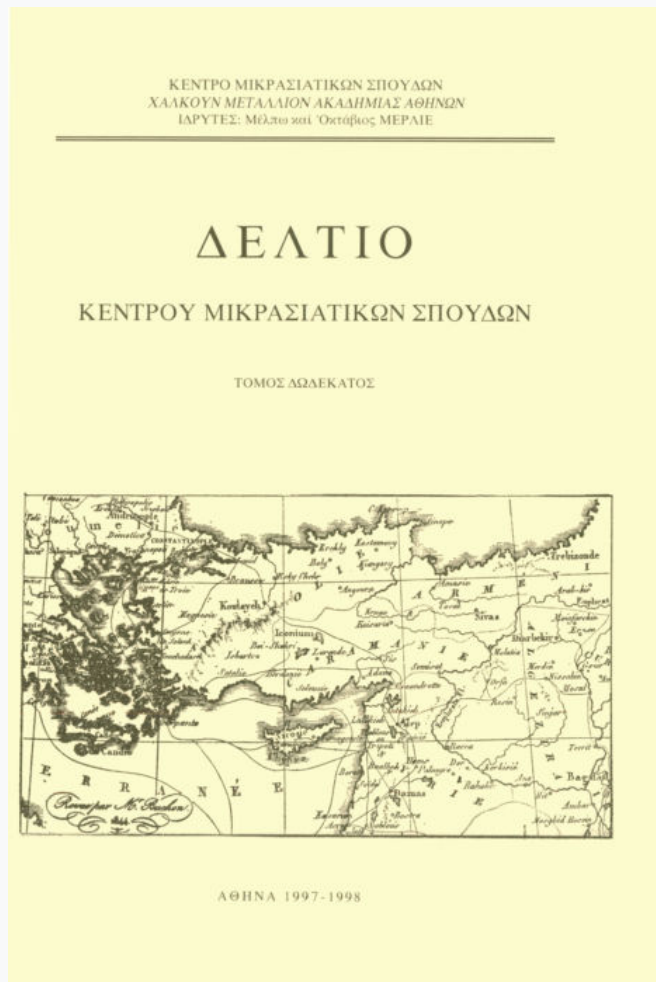

Bulletin of the Centre for Asia Minor Studies

Vol 12 (1997)

The ottoman political league and the armenian constitutional and democratic party: Ethocentric claims and political liberalism

Σταύρος Θ. Ανεσιτίδης

doi: [10.12681/deltiokms.81](https://doi.org/10.12681/deltiokms.81)

Copyright © 2015, Σταύρος Θ. Ανεσιτίδης

This work is licensed under a [Creative Commons Attribution-NonCommercial-ShareAlike 4.0](https://creativecommons.org/licenses/by-nc-sa/4.0/).

To cite this article:

Ανεσιτίδης Σ. Θ. (1997). The ottoman political league and the armenian constitutional and democratic party: Ethocentric claims and political liberalism. *Bulletin of the Centre for Asia Minor Studies*, 12, 189–201.
<https://doi.org/10.12681/deltiokms.81>

ΣΤΑΥΡΟΣ Θ. ΑΝΕΣΤΙΔΗΣ

ΟΘΩΜΑΝΙΚΟΣ ΠΟΛΙΤΙΚΟΣ ΣΥΝΔΕΣΜΟΣ
ΚΑΙ ΑΡΜΕΝΙΚΟ ΦΙΛΟΣΥΝΤΑΓΜΑΤΙΚΟ
ΚΑΙ ΦΙΛΟΔΗΜΟΚΡΑΤΙΚΟ ΚΟΜΜΑ: ΕΘΝΟΚΕΝΤΡΙΚΑ
ΑΙΤΗΜΑΤΑ ΚΑΙ ΠΟΛΙΤΙΚΟΣ ΦΙΛΕΛΕΥΘΕΡΙΣΜΟΣ*

*Μνήμη Κωνσταντίνου Ταχιντζή, ιατροῦ
(Κωνσταντινούπολη 1940 – Ἀθήνα 1997)*

Τρία ιδεολογικά ρεύματα αποτυπώθηκαν, κατά κύριο λόγο, ἐπὶ τοῦ πολυεθνικοῦ ἱστοῦ τῆς ὀθωμανικῆς κοινωνίας πρὸς τὴν ἀνατολὴ τοῦ 20οῦ αἰῶνα: α) ὁ Πανισλαμισμός, ὁ ὁποῖος ἐπεδίωκε νὰ ἀναδείξει τὸν σουλτάνο-χαλίφη ὡς τὸν πραγματικὸ ἀρχηγὸ τῶν μουσουλμάνων καὶ ὡς ἐπικεφαλῆς τοῦ ἱεροῦ πολέμου ἐναντίον τῶν ἀντιπάλων τοῦ ἰσλαμοῦ· β) ὁ Παντουρρανισμός, ἰδεολογία Τουρκομάνων διανοουμένων ἐξόριστων ἀπὸ τὴ Ρωσία, ὁ ὁποῖος καλλιεργοῦσε τὸ ὄραμα τῆς ἀναβίωσης τοῦ κράτους τοῦ Τζεγγιζ-Χάν καὶ τῆς ἔνωσης ὄλων τῶν Τούρκων μὲ τὴν ἐξάλειψη τῶν μὴ μουσουλμανικῶν κοινοτήτων τῆς ὀθωμανικῆς ἐπικράτειας καὶ γ) ὁ Ὄθωμανισμός, ὁ ὁποῖος πρέσβευε τὴ νομιμοφροσύνη πρὸς τὸν ἐκάστοτε ἐκπρόσωπο τῆς δυναστείας τοῦ Ὄσμάν καὶ τὴν κατάρρηση τῶν διακρίσεων σὲ βάρος τῶν ἀλλοθρησκῶν, ἀποψη τὴν ὁποία θὰ ἐνστερνίζονταν ἀργότερα καὶ οἱ φιλελεύθεροι ὁπαδοὶ τῆς συνταγματικῆς μοναρχίας.

Ἀναλυτικότερα, οἱ προγραμματικὲς ἀρχές τοῦ ρεύματος τῶν Νέων Ὄθωμανῶν διακήρυτταν: α) τὴν ἰσότητα τῶν μελῶν τῆς Ὄθωμανικῆς Κοινότητος (Ümmet-i Osmaniye) καὶ τὴν κατοχύρωση τῶν ἐλευθεριῶν καὶ τῶν δικαιωμάτων τους· β) τὴ συσπείρωση τῶν μελῶν τῆς Κοινότητος μὲ τὴν καλλιέργεια μιᾶς κοινῆς πατριωτικῆς συνείδησης· γ) τὴ μετατροπὴ τοῦ ὀθωμανικοῦ πολιτεύματος σὲ συνταγματικὴ μοναρχία.¹ Ἐν τούτοις, ἡ σύ-

* Τὸ κείμενο αὐτὸ ἀποτελεῖ πληρέστερη μορφή ἀνακοίνωσης στὸ Διεθνὲς Συνέδριο *Ἕλληνες καὶ Ἀρμένιοι στὴν ΝΑ Εὐρώπη καὶ τὴ Μικρὰ Ἀσία κατὰ τὸν 19ο καὶ 20ο αἰῶνα: Ζητήματα συμβίωσης καὶ ἐπιβίωσης*, ποῦ διοργανώθηκε ἀπὸ τὸ Ἴδρυμα Μελετῶν Χερσονήσου τοῦ Αἴμου καὶ τὸ Ἀριστοτέλειο Πανεπιστήμιο Θεσσαλονίκης καὶ διεξήχθη στὴ Θεσσαλονίκη ἀπὸ 31.10-2.11.1994.

1. Βλ. Şerif Mardin, *The Genesis of Young Ottoman Thought. A Study in the Modernization*

ζευξη συστατικών στοιχείων της δυτικής πολιτικής κοινότητας (άτομικά δικαιώματα και ελευθερίες, συντεταγμένη πολιτική εξουσία) με βασικές αρχές και αντιλήψεις του Ισλαμισμού ως προκρίματος πολιτισμικής ανασύλωσης του καταρρέοντος αυτοκρατορικού οικοδομήματος, παρέμεινε ένα ευφάνταστο έγχειρημα των Νέων Όθωμανών μετά την πρόωση διάλυσή τους από τη χαμητική άπολυταρχία. Ο Όθωμανισμός ύπονομεύθηκε γρήγορα από το διάδοχο νεοτουρκικό κίνημα, το όποιο, αν και στηρίχθηκε στην ίδια περίπου κοινωνική βάση, άναζήτησε τη σύζευξη της ιδιότητας του πιστού του Ίσλάμ με την έθνική ταυτότητα του Τούρκου.² Παρ' ότι το σύνταγμα του 1908 κατοχύρωνε την ισοπολιτεία μεταξύ των λαών της Αυτόκρατορίας άποσπώντας τον ένθουσιασμό και την ύποστήριξη των έθνοτήτων, τς όποιες παρέσυραν δηλώσεις των ήγετων των Νεοτούρκων περί «άδελφών όθωμανών με ίσα δικαιώματα»,³ κατ' ουσίαν, το νεοτουρκικό κίνημα άποτέλεσε τη συνέχεια της μεταρρυθμιστικής παράδοσης του 19ου αιώνα, ή όποία άποσκοπούσε στη διατήρηση της άκραιότητας της Αυτόκρατορίας με μία μεθοδική έπιχείρηση κατάσχυσης του τουρκικού γένους.⁴

Η έλληνοοθωμανική προοπτική, ή όποία είχε αρχίσει νά διαγράφεται μετά από τς έπιπτώσεις του Κριμαϊκού Πολέμου, νομίζω ότι άποτελεί, έν

of Turkish political ideas, Πρίνστον, Νιού Τζέρσι 1962, ιδίως σσ. 10-80· Niyazi Berkes, *The development of secularism in Turkey*, Μόντρεάλ, 1964, σσ. 208-214 (στην τουρκική έκδοση: *Türkiye'de Çağdaşlaşma*, Κωνσταντινούπολη ά.έ., σσ. 277-297)· Hilmi Ziya Ülken, *Türkiye'de çağdaş düşünce tarihi*, Κωνσταντινούπολη¹ 1979, σσ. 53-67.

2. Βλ. τη χρήση της έννοιας του «έθνοκρατισμού» άναφορικά πρós την ιδεολογία και την πολιτική των Νεοτούρκων από τον Μιλτ. Χριστοδουλίδη, *Τò Σύνταγμα έν Τουρκία και τὰ προνόμια του Έλληνισμού*, Άθήνα 1908, σ. 9.

3. Βλ. Α. Χ. Χαμουδοπούλου, *Η Νεωτέρα Φιλική Έταιρεία (Άγνωστοι σελίδες της Έθνικής μας Ιστορίας)*. Ίων Δραγούμης - Άθανάσιος Σουλιώτης-Νικολαΐδης - Γεώργιος Μπούσος, Άθήνα 1946, σ. 9: «Όταν ήλθαν οι Νεότουρκοι έκήρυσαν τò Ευαγγέλιο της συναδελφώσεως. Ο Έμβέρ Βέης, ένας από τούς άρχηγούς της Έπαναστάσεως, έκήρυξε σ' ένα λόγο του: Δέν υπάρχουν πιά Έλληνες, Βούλγαροι, Ρουμάνοι, Μουσουλμάνοι. Κάτω από τόν αυτό γαλανό ουρανό είμεθα όλοι ίσοι. Κανχόμαστε ότι είμαστε Όθωμανοί».

4. Για τò κίνημα των Νεοτούρκων ή έπιστημονική συμβολή άφορά κυρίως στους Feroz Ahmad, *The Young Turks. The Committee of Union and Progress in Turkish Politics 1908-1914*, Όξφόρδη 1969· Eric Jan Zürcher, *The Unionist Factor. The Role of the Committee of Union and Progress in the Turkish National Movement, 1905-1926*, Λένιντεν 1984 και Şerif Mardin, *Jön Türklerin siyasi fikirleri, 1895-1908*, Κωνσταντινούπολη 1989. Ένδιαφέρον παρουσιάζει επίσης ή μη ολοκληρωμένη έργασία του Μ. Şükrü Hanioglu, *Bir Siyasal Örgüt Olarak Osmanlı İttihad ve Terakki Cemiyeti ve Jön Türklük (1889-1902)*, Κωνσταντινούπολη [1985:]. Ώς πρós τὰ πραγματολογικά του στοιχεία, παραμένει πάντοτε χρήσιμο τò βιβλίο του Ahmet Bedevi Kuran, *Inkılâp tarihimiz ve «Jön Türkler»*, Κωνσταντινούπολη 1945. Ο Yakup Kadri Karaosmanoğlu, στο ιστορικό του μυθιστόρημα *Hüküm Gecesi*, Κωνσταντινούπολη² 1987 άποκαλύπτει άρεκτές πτυχές της παρασηνιακής δράσης της όργάνωσης.

πολλοίς, την άλλη όψη του ίδιου νομίσματος. Έδινε μίαν εϋλογη απόκριση στον έλλαδικό μεγαλοϊδεατισμό, εκφράζοντας ταυτόχρονα και την έλληνική έκδοχή του δόγματος άκεραιότητας της Όθωμανικής Αυτοκρατορίας. Ός πολιτική βούληση, ό Έλληνοοθωμανισμός καταδείκνυε την πρόθεση του έλληνικού στοιχείου να συμβιβαστεί με τον εκπολιτιστικό προορισμό του Τανζιμάτων και να άξιοποιήσει τις μεταρρυθμίσεις, συγκαλύπτοντας άφ' έτέρου και με επιδέξιο τρόπο, τις μη έξαιρετές προσδοκίες για την επικράτηση των Έλλήνων στην Άνατολή.

Άρκετους έκφραστές του έλληνοοθωμανικού ιδανικού στέγασε ή «Όργάνωσις Κωνσταντινουπόλεως» των Άθανασίου Σουλιώτη-Νικολαΐδη και Ίωνος Δραγούμη, ή όποία ιδρύθηκε άρχικά για να αντιμετώπισει, μέσα άπό την όθωμανική πρωτεύουσα, τή βουλγαρική διείσδυση στη Μακεδονία και τή Θράκη και στη συνέχεια άφοσιώθηκε στην επινόηση τής μεταμόρφωσης τής Αυτοκρατορίας σε ένα πολυεθνικό κράτος, όπου ή ισότητα και ή άδελφότητα θα επικρατούσαν χάριν των πολιτιστικών δεσμών και του κοινού πεπρωμένου των λαών τής Άνατολής.⁵ Η Όργάνωση διέθετε βεβαίως και τό «Ίδανικόν» της —προσγραφόμενο κυρίως στον έθνοκεντρικό ιδεαλισμό του Δραγούμη— δηλαδή, τήν χάριν τής ευφύιας, τής δημιουργικής του φαντασίας και τής δραστηριότητάς του υπερίσχυση του έλληνικού στοιχείου στο «Άνατολικόν Κράτος».⁶

Στό όθωμανικό σύνταγμα του 1908, τό όποιο θα κατοχύρωνε τήν ίσοπολιτεία μεταξύ των millet τής Αυτοκρατορίας, άνευρε ή Όργάνωση τό πολιτικό βάθος για τήν κατάστροψη των σχεδίων της. Έφ' όσον τό νέο καθεστώς έμφορείτο άπό ιδέες για τή συνεργασία των λαών τής Άνατολής, δημιουργούντο προϋποθέσεις για τήν επίτευξη τής ευρύτερης συμμετοχής στην όθωμανική διοίκηση του έλληνικού στοιχείου,⁷ τό όποιο αντιπροσώπευε σημαντικό τμήμα του πληθυσμού και διέθετε ύπολογίσιμη οικονομική επιφάνεια. Για τήν επιτυχέστερη ένσωμάτωσή της στο όθωμανικό πολιτικό και κοινωνικό γίγνεσθαι ή Όργάνωση έπεδίωξε βεβαίως τή μύηση των κα-

5. Βλ. Άθανάσιος Σουλιώτης-Νικολαΐδης, *Όργάνωσις Κωνσταντινουπόλεως*, επιμέλεια: Θάνος Βερέμης – Κατερίνα Μπούρα, Άθήνα-Γιάννινα 1984, σ. 61. Πρβλ. Ν. Nicolaidis, *Les Grecs et la Turquie*, Βρυξέλλες 1910, σ. 138. Βλ. επίσης Α. J. Panayotopoulos, «The 'Great Idea' and the vision of Eastern Federation: A propos of the views of I. Dragoumis and A. Souliotis-Nicolaidis», *Balkan Studies* 21/2 (1980), σσ. 331-365, και Θάνος Βερέμης, «Άπό τό έθνικό κράτος στο έθνος δίχως κράτος. Τό πείραμα τής Όργάνωσης Κωνσταντινουπόλεως», *Έθνική ταυτότητα και έθνικισμός στη νεότερη Έλλάδα*, Άθήνα 1997, σσ. 27-52.

6. Βλ. Α. Σουλιώτης-Νικολαΐδης, ό.π., σσ. 62-64· Α. Χ. Χαμουδοπούλου, ό.π., σ. 10. Πρβλ. Charles Bigot, *Grèce-Turquie-LeDanube*, Παρίσι 1886, σσ. 269-271.

7. Έπ' αυτόν βλ. τό πλέον κατατοπιστικό άρθρο του Άλέξη Άλεξανδρή, «Οί Έλληνες στην ύπηρεσία τής Όθωμανικής Αυτοκρατορίας, 1850-1922», *Δελτίον τής Ιστορικής και Έθνολογικής Έταιρείας τής Ελλάδος* 23 (1980), σσ. 365-404.

ταλλήλων προσώπων, όπως δημοσιογράφους, μέλη συλλόγων, εκκλησιαστικούς επιτρόπους κ.λπ. «Διὰ τὰ ἐξῆς δὲ ἓνα φανερόν ἀντιπρόσωπον τῆς πολιτικῆς τῆς», όπως μᾶς ἀναφέρει ὁ Σουλιώτης, «ἐσύστησε τὸν Ὀθωμανικὸν Πολιτικὸν Σύνδεσμον Κωνσταντινουπόλεως». Ἀργότερα, τὸν Ἀπρίλιο τοῦ 1910, ὡς συνέπεια τῆς ἀπαγόρευσης ἰδρύσεως πολιτικῶν συλλόγων μὲ ἰδιαίτερη ἐθνικὴ ἀπόχρωση, ὁ κομματικὸς αὐτὸς σχηματισμὸς μετονομάσθηκε σὲ «Συνταγματικὸ Πολιτικὸ Σύνδεσμο». Τὰ ἰδρυτικὰ καὶ πλεόν ἐνεργητικὰ μέλη του ἦταν μνημένοι τῆς Ὁργάνωσης. Πρόεδρος ἐξελέγη ὁ ἰατρός Ἀλέξ. Καμπούρογλου, ἐνῶ ὡς μέλη τοῦ διοικητικοῦ συμβουλίου ἀναδείχθηκαν οἱ Σ. Καζανόβας, Χρ. Χαραλαμπίδης, Ι. Βαλαλᾶς, Ἀλέξ. Σινιόσογλου κ.ἄ.⁸

Ἐν μέσῳ τῶν κλυδωνισμῶν τοῦ Βαλκανικοῦ Πολέμου τὰ ἡνία τοῦ Συνδέσμου ἀνέλαβε ὁ ἀντιμαχόμενος τοὺς Νεότουρκους, βουλευτῆς Σερβίαν Γεώργιος Μπούσιος ἐπισφραγίζοντας ἔτσι τὴν ἀπροκάλυπτη πλέον στάση τοῦ σωματείου ὑπὲρ τῆς διεκδίκησης τῆς ἐθνικῆς αὐτονομίας. Εἶναι ἐνδεικτικὴ ἡ ἀποστροφή τοῦ Μπούσιου κατὰ τὴ λογοδοσίαν του ἐνώπιον συνεταίρων του: «Αὐτὰ εἶχον νὰ σᾶς εἶπω. Μὲ πολιτικὸν πρόγραμμα τοῦ ἔθνους, τὸ συννομισθὲν εἰς τὸ ὑπόμνημα τῶν Ἑλλήνων βουλευτῶν, μὲ πολιτικὴν ὄχι ραγιαδισμοῦ, ἀναξιοπρεπῆ καὶ ἀνοφελῆ δι' ἡμᾶς, ὑποῦλον δὲ διὰ τὸ Κράτος, ἀλλὰ πολιτικὴν εἰλικρινοῦς φιλίας πρὸς τὰς ἄλλας ἐθνοτήτας καὶ μετὰ παρρησίας λέγουσαν εἰς τοὺς κρατοῦντας, ὅτι ὁ μόνος τρόπος, ἵνα σωθῶσι καὶ αὐτοί, εἶνε νὰ δεχθῶσιν εἰλικρινῶς τὴν αὐθυπαρξίαν τῶν ἐθνοτήτων καὶ ἰσοπολιτείαν τινὰ αὐτῶν, ἠῤῥῆσαμεν τὸ γόητρον τοῦ Ἑλληνισμοῦ, ἐκάμαμεν ἐλευθερωτέρας τὰς ψυχὰς τῶν Ἑλλήνων, ἀνεκόψαμεν τὰ σχέδια περὶ ἀποσυνθέσεως τῶν ἐθνοτήτων, ἐθέσαμεν τὰς βάσεις τῆς θετικωτέρας ἀποδοχῆς τοῦ προγράμματος ἡμῶν. Ἄν τὸ Κράτος τοῦτο δὲν καταστραφῆ, εἶνε ἀδύνατον νὰ μὴ ἐπιτύχη τὸ πρόγραμμά μας. Ἄν δὲν καταστραφῆ, ἡ ἐθνότης μας οὕτω θὰ περισωθῆ».⁹ Ὁ Παῦλος Καρολίδης πάντως θεωροῦσε ὅτι ἡ συγκρότηση ἑλληνικοῦ πολιτικοῦ κόμματος ὑπῆρξε πράξις «ἀτυχεστάτη, ἀπερίσκεπτος καὶ κατὰ βάθος ἀντεθνικὴ», ἐφ' ὅσον κατακερμάτιζε τὴν «ἠθικῶς καὶ ἐθνικῶς ἠνωμένην» κοινοβουλευτικὴν ὁμάδα, ἀποτρέποντάς τιν ἀπὸ συντονισμένη, συγκροτημένη καὶ δυναμικὴ πολιτικὴ δράσις.¹⁰ Ἀντίθετος πρὸς τὸν Σύνδεσμο ὑπῆρξε καὶ ὁ Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης Ἰωακείμ Γ', βεβαίως γιὰ τοὺς δικούς του λόγους. Ἀνησυχοῦσε ὁ Προκαθήμενος τῶν Ὁρθοδόξων λόγῳ τῶν ἐπιδιώξεων τῶν κομματικῶν νὰ ἐμπλέξουν τὴ Μεγάλῃ Ἐκκλησίᾳ στὰ σχέδιά τους. Πιστὸς στὴν ἐθναρχικὴ

8. Βλ. Α. Σουλιώτης-Νικολαΐδης, *δ.π.*, σ. 72.

9. Βλ. Γεωργίου Μπουσιού, *Τὸ Πολιτικὸν Πρόγραμμα τοῦ Ἑλληνισμοῦ ἐν Τουρκίᾳ*, [Κωνσταντινουπόλη] 1912, σσ. 24-25.

10. Βλ. Παῦλος Καρολίδης, *Λόγοι καὶ Ὑπομνήματα*, τόμ. 1, Ἀθήνα 1913, σσ. 222, 332-333.

παράδοση της Τουρκοκρατίας άρνούνταν τη μετατροπή του κατ' έξοχήν πνευματικού και οργανωτικού θεσμού των Όρθόδοξων σε όργανο έθνοκεντρικών πολιτικών σκοπιμοτήτων.¹¹ Άλλωστε, έξ άρχης δέν είχε επιδείξει έμπιστοσύνη ούτε πρός τους ιθύνοντες της Όργάνωσης ούτε πρός τό πολιτικό τους πρόγραμμα. Σημειώνω έπ' αυτού την άπόκριση του Ίωακείμ σε πολιτικής ύψης σύσταση του Σουλιώτη-Νικολαΐδη: «Τί πρόγραμμα θέλετε νά έχη τό Πατριαρχείο; Τό Πατριαρχείο έχει παραδόσεις, έχει δίκαια και προνόμια. Ύπάρχει πάντα μέσα σε τουρκοικό κράτος, είμεθα όλιγαριθμότεροι και άσθενέστεροι... Τό Πατριαρχείο ένα πρόγραμμα μπορεί νά έχη, νά περισώσει, όπως άνέκαθεν, τά δίκαια και τά προνόμιά του και νά έλπίζει».¹²

Είπαμε ότι τό Πατριαρχείο έπεδίωκε σθεναρώς νά περιφρουρήσει την πνευματική του ήγεμονία και νά διασώσει την Όρθόδοξη παρακαταθήκη άποκρούοντας φαινόμενα που συνέβαλλαν στην προΐούσα έκκοσμίκευση του ποιμνίου του. Ό Ίωακείμ Γ' ιδίως άνήγαγε τό κακό στους Γενικούς Κανονισμούς του 1860, οι όποιοι θεμελίωσαν τη σύμπραξη κληρικών και λαϊκών ως πρός τη διαχείριση του συλλογικού πεπρωμένου του Όρθόδοξου γένους.¹³

Στην έτερόδοξη Άρμενική Έκκλησία ή εξέλιξη των πραγμάτων υπήρξε διαφορετική. Με τους Γενικούς Κανονισμούς άπλώς έπισφραγίστηκε ή προΐούσα αύξηση της έπιρροής του λαϊκού στοιχείου και ή αντίστοιχη περιστολή της δικαιοδοσίας της εκκλησιαστικής ήγείας. Η πλήρης πάντως παραγκώνιση του κλήρου δέν κατέστη δυνατή λόγω της άρνησικυρίας της όθωμανικής κυβέρνησης. Στην έκδοχή τους αυτή, οι Κανονισμοί χαρακτηρίστηκαν ως έξουσία «κράτους έν κράτει». Έν τέλει, τό 1863, επικυρώθηκε ένας καταστατικός χάρτης, ό όποιος διοργάνωνε την άρμενική κοινότητα έπί κοσμικής βάσεως, εξασφάλιζε την έσωτερική της έλευθερία και έθετε τις προϋποθέσεις για τη διάσωση της έθνικής ταυτότητας. Στο καταστατικό κείμενο, οι άρχές αυτές διαχύθηκαν εύστοχα με την εισαγωγή της έννοιας του έθνους, προσγραφομένης στην πολιτική παρακαταθήκη της Γαλλικής Έπανάστασης, καθώς και με άναφορές περι καθηκόντων των ατόμων πρός τό έθνος και άντιστρόφως, περι δικαιοσύνης, νομιμότητας και περι αντιπροσωπευτικής έθνικής διοίκησης.¹⁴ Προϊόντος του χρόνου, οι Κανονισμοί

11. Έπ' αυτού βλ. αναλυτικότερα στην άνέκδοτη διδακτορική μου διατριβή *Η έθναρχική παράδοση της Μεγάλης Έκκλησίας και ό Μανουήλ Ίω. Γεδεών*, Άθήνα 1993, σσ. 33-162.

12. Βλ. Άθανάσιος Σουλιώτης-Νικολαΐδης, *δ.π.*, σσ. 70-71. Πρβλ. την άπόκριση του Ίωακείμ Γ' πρός έλληνοοθωμανούς βουλευτές, Π. Καρολίδη, *δ.π.*, σ. 336 και *Έκκλησιαστική Άλήθεια* 3 (1882-1883), σ. 365.

13. Βλ. Στ. Θ. Άνεστίδης, *δ.π.*, σσ. 55-57.

14. Βλ. «Règlement de la Communauté Arménienne Grégorienne» στο Inayatullah Cemal Özkaya, *Le peuple arménien et les tentatives de réduire le peuple turc en servitude*, Κωνσταντινούπολη 1971, σσ. 282-294 καθώς και Mesrob K. Krikorian, *Armenians in the service of*

αυτοί αποδείχθηκαν ό θεμέλιος λίθος για τήν άναζωογόνηση τής κοινοτικής εκπαίδευσης και τήν αναγέννηση τών άρμενικών γραμμάτων έν γένει. Μετά τό 1860, ό άριθμός τών άρμενικών σχολείων και τών φιλανθρωπικών και πατριωτικών καθιδρυμάτων πολλαπλασιάστηκε, ένώ ό τύπος και οί λογοτεχνικές έκδόσεις άποτέλεσαν τόν διάυλο διά τοϋ όποίου διαδόθηκαν οί φιλελεύθερες ριζοσπαστικές ιδέες και σφυρηλατήθηκε ή αντίδραση πρός τήν όθωμανική έξουσία.¹⁵ Τόν βαθμιαίο αυτό μετασχηματισμό τής άρμενικής συνειδησιακής ύπόστασης εύστοχα χαρακτηρίζει ό Grigor Ardzruni, στο κύριο άρθρο του στην *Mushak* [Έργάτης], τό 1872: «Έχθές ήμασταν μία εκκλησιαστική κοινότητα, σήμερα είμαστε πατριώτες, αύριο θά είμαστε ένα έθνος έργατών και διανοουμένων».¹⁶

Υπό τό πρίσμα αυτό, οί κυοφορούμενες έπαναστατικές και άλτρωτικές όρμές καρποφόρησαν ραγδαία: μόλις τό 1872 ίδρύεται στο Βάν ή «Ένωσις Σωτηρίας», ένώ τό 1878 ή εταιρεία «Μαύρος Σταυρός», για νά άκολουθήσουν άλλες όχι εύάριθμες όργανώσεις.¹⁷ Οί περισσότερες πάντως μικροϋ διαμετρήματος έν σχέσει πρός τό «Έπαναστατικό Κόμμα Χιντσακιάν» (Χιντσακιάν Χεγαποχαγκάν Γκουσακπουτιούν) (1887) και τήν «Άρμενική Έπαναστατική Όμοσπονδία» (Χάϊ Χεγαποχαγκάν Τασνακπουτιούν) (1890). Οί Χιντζάκ διαπνέονταν τόσο από μαρξιστικά ιδανικά όσο και από τό άλτρωτικό όραμα. Έν τούτοις, ό έθνικισμός τους δέν ύποσκέλιζε τήν πίστη τους στα σοσιαλιστικά ιδεώδη, ούτε βεβαίως οί μαρξιστικές τους πεποιθήσεις έπενεργοϋσαν καταλυτικά ως πρός τόν έθνικισμό τους. Κατ' ούσίαν, οί Χιντζάκ άποτελοϋσαν τό μόνο άρμενικό κόμμα, τό όποιο έξ άρχής και άπεριφραστα έθεσε ως σκοπό του τήν άπελευθέρωση όλόκληρης τής Άρμενίας.¹⁸ Άνάλογες ιδεολογικές άφετηρίες και πολιτικές στοχεύσεις άφοροϋν και στην «Όμοσπονδία» (1890), στην όποία συγχωνεύθηκαν διάφορες, ρωσικής προέλευσης κυρίως, έπαναστατικές ομάδες. Με τό πολιτικό της «Μανιφέστο» διακήρυττε ότι τό άρμενικό έθνος θά έπρεπε νά πά-

the Ottoman Empire, 1860-1908, Λονδίνο 1978, σσ. 3-5 και Salahi Ramsdam Sonyel, *The Ottoman Armenians. Victims of Great Power Diplomacy*, Λονδίνο 1987, σσ. 21-23.

15. Βλ. Louise Nalbandian, *The Armenian Revolutionary Movement. The development of Armenian Political Parties through the nineteenth century*, Μπέοκλεϊ και Λός Άντζελες 1963, σ. 46 κ.έ.: Η. Pasdermajian, *Histoire de l'Arménie. Depuis les origines jusqu'au Traité de Lausanne*, Παρίσι 1986, σσ. 259-288.

16. Τό δανείζομαι από τήν L. Nalbandian, *ό.π.*, σ. 48.

17. Βλ. Esat Uras, *Tarihte Ermeniler ve Ermeni Meselesi*, Άγκυρα 1950, σσ. 423-433· Ίωσηφ Γρ. Κασσεσιάν, *Ό άρμενικός άπελευθερωτικός άγώνας (1064-1920)*, Άθήνα 1979, σσ. 42-46.

18. Τό πολιτικό πρόγραμμα τών Χιντζάκ δημοσιεύει ό Esat Uras, *ό.π.*, σσ. 434-438. Βλ. επίσης τίς έπισημάνσεις τών Louise Nalbandian, *ό.π.*, σσ. 104-131· Anaide Ter Minasian, *Nationalism and Socialism in the Armenian Revolutionary Movement*, Κέμπριτζ, Μασαχουσέτη 1984, σσ. 9-11 και Salahi Ramsdam Sonyel, *ό.π.*, σσ. 111-114.

πει να είναι σκλάβος της ληστρικής πολιτικής της τουρκικής κυβέρνησης και καλοῦσε τούς Ἀρμενίους σὲ λαϊκὸ πόλεμο γιὰ τὴν πολιτικὴ καὶ οικονομικὴ ἀπελευθέρωση τῆς τουρκικῆς Ἀρμενίας.¹⁹

Ἀποτελεῖ γεγονός πάντως ὅτι οἱ ἄρμενικὲς ὀργανώσεις, παρὰ τὴν ἐπαναστατικὴ τους ὀρμη ἀφουγκράσθηκαν τὴν «ἀτιμόσφαιρα, ἡ ὁποία ἐδονεῖτο ἀπὸ τὰς ἰαχὰς τῆς ἙΑΔελεφουσῆς».²⁰ Σημειώνω ἐνδεικτικὰ ὅτι τὸν Αὐγούστο τοῦ 1908 ὁ πρόεδρος τοῦ Χιντζάκ Sabah-Gulian, ἀναφερόμενος στὸ πρόγραμμα τοῦ κόμματος σὲ σχέση μὲ τὴ μεταπολίτευση, τόνιζε: «Ἐμεῖς οἱ Χιντζάκ, θέτοντας τέρμα στὴν ἐπαναστατικὴ μας δραστηριότητα, ὀφείλομε νὰ ἐργασθοῦμε μὲ ὅλες μας τὶς δυνάμεις γιὰ τὴν πρόοδο τῆς πατρίδος».²¹ Κυρίως ὁμως ἦταν ἡ «Ὀμοσπονδία», ἡ ὁποία ἀναδείχθηκε σὲ σύμμαχο τοῦ Κομιτάτου καὶ παρὰ τὶς αὔξουσες ἐνδείξεις τοῦ νεοτουρκικοῦ ἐξτρεμισμοῦ παρέμεινε νομιμόφρων καὶ κατὰ τὴν πολυτάραχη περίοδο πρὶν ἀπὸ τὴν ἐκρηξὴ τοῦ Πολέμου. Ἴσως ἦταν αὐτὸς ὁ κύριος λόγος ποῦ ἡ κοινοβουλευτικὴ ὀμάδα τῶν Ἀρμενίων ὑπέστη τὶς λιγότερες ἀπώλειες σὲ σχέση μὲ τὶς ἄλλες.²² Ἐπ' αὐτοῦ ἄς δοῦμε ὁμως καὶ τὴν κρίση τοῦ Σουλιάτη-Νικολαΐδη: «Οἱ Ἀρμένηδες ἀκολουθοῦσαν πάντα τὸ Κομιτάτο ἀπὸ μῖσος πρὸς τὸν Χαμίτ, ἀλλὰ καὶ ἀπὸ τὸν φόβο τοῦ Τούρκου, νέου ἢ παλαιοῦ. Ἐν τούτοις, τὸ πόσον ἀνησυχοῦσαν ἀπὸ τὴν σωβινιστικὴ πολιτικὴ τοῦ Νεοτουρκικοῦ Κομιτάτου, τὸ ἔδειχναν κάθε τόσο οἱ ἐφημερίδες τους, δηλώσεις τοῦ Ἀρμενικοῦ Κομιτάτου Τασνακσασιοῦν καὶ ἐπιγραμματικὰ ἕνας λόγος τοῦ Πατριάρχου Ματθαίου Ἰσμιρλιάν: Ἐῖναι ἀνάγκη, ἔλεγε ὁ Ἰσμιρλιάν, νὰ σεβασθοῦν οἱ Τούρκοι τὴν θρησκείαν καὶ τὸ ἔθνικὸν αἶσθημα τῶν διαφόρων ἔθνων τοῦ Ὀθωμανικοῦ Κράτους. Ἀλλοιῶς ἀλλοίμονο καὶ εἰς τὰ ἔθνη αὐτὰ ἄλλα καὶ εἰς τούς Τούρκους».²³

Ἐν μέσῳ τῆς εὐφορίας τοῦ μεταπολιτευτικοῦ κλίματος, τὴν ὑποστήριξη πρὸς τὰ ἰδεώδη καὶ τὶς προγραμματικὰς ἀρχὰς τῆς Νεοτουρκικῆς Ἐπανάστασης κλήθηκε νὰ ἐκφράσει καὶ τὸ Ἀρμενικὸ Φιλοσυνταγματικὸ καὶ Φιλοδημοκρατικὸ Κόμμα (Ramgavar). Ἐφ' ὅσον μὲ τὴν ἐπαναφορὰ τοῦ Συντάγματος τοῦ 1876 ἀποκαθίστατο, φαινομενικὰ τουλάχιστον, ἡ ἰσονομία καὶ ἡ ἰσοπολιτεία τῶν ἔθνικῶν κοινοτήτων (millet), πέρα ἀπὸ τὴ συγκατάβαση

19. Βλ. τὸ θεμελιῶδες ἔργο τοῦ ἰθύνοντος νοῦ τῆς Ὀμοσπονδίας Mikayel Varandian (1874-1934), *Hay heghapokhakan Dashnaksutian Patmutiun* [Ἱστορία τῆς Ἀρμενικῆς Ἐπαναστατικῆς Ὀμοσπονδίας], τόμ. 1-2, Παρίσι 1932, καὶ εἰδικότερα L. Nalbandian, ὀ.π., σσ. 151-178· A. Ter Minassian, ὀ.π., σσ. 11-14 καὶ S.R. Sonyel, ὀ.π., σσ. 123-126.

20. Ἡ περιγραφή ἀνήκει στὸν Κρῶσφορῶ Πράϊς, «Τέσσαρα ἔτη νεοτουρκικῆς διοικήσεως», *Ἐλλητισμός* 17 (1914), σ. 432.

21. Βλ. *Aspirations et agissements révolutionnaires des Comités Arméniens avant et après la proclamation de la Constitution Ottomane*, Κωνσταντινούπολη 1917, σ. 49.

22. Βλ. Arnold J. Toynbee, «The position of Armenians», *The New Europe*, τόμ. 4, ἀρ. 50 (27.IX.1917), σ. 331· S. Ramsdam Sonyel, ὀ.π., σ. 280.

23. Βλ. Ἀθανάσιος Σουλιάτης-Νικολαΐδης, ὀ.π., σ. 91.

των κομιτάτων, αναδείχθηκε τὸ Ramgavar ὥστε ἀφ' ἑνός, νὰ ἀπορροφήσει ἀποτελεσματικὰ τοὺς κραδασμοὺς ἀπὸ τὸν πρόσκαιρο κατευνασμὸ τοῦ ἐπαναστατικοῦ πνεύματος καὶ ἀφ' ἑτέρου νὰ ἀρθρώσει ἕναν ἀνανεωμένο καὶ πειστικὸ πολιτικὸ λόγο γιὰ τὴν ὑποστήριξη τῆς μεταπολίτευσης καὶ κυρίως γιὰ τὴ διεκδίκηση, μὲ προγραμματικὴ σαφήνεια καὶ πολιτικὸ ρεαλισμὸ, τῶν ἀνυπερβλήτων αἰτημάτων τῆς ἀρμενικῆς κοινότητος. Ὑπὸ τὸ πρίσμα αὐτό, στὴν ἰδρυτικὴ ἀναγγελία πρὸς τὸ ὀθωμανικὸ κοινοβούλιο, τὸν Ὀκτώβριο τοῦ 1908,²⁴ ἀφοῦ ἐκθειάζεται ἡ μεταπολίτευση ὡς γεγονός κατάλυσης τῆς ἀπολυταρχίας καὶ ὡς περίοδος εὐδαιμονίας καὶ προόδου, τονίζεται ἡ ἀναγκαιότητα συσπείρωσης ὅλων τῶν ὀργανώσεων ὑπὸ τὸ ΑΦΦΚ γιὰ τὴν τελειοποίηση τοῦ κοινοῦ πολιτικοῦ ἀγώνα.

Ἡ ἰδεολογικὴ διακήρυξη ἐνέχει, ἀκριβῶς, τὰ στοιχεῖα ἑνὸς συγκροτημένου πολιτικοῦ κειμένου, τὸ ὁποῖο ἀναγόμενο εὐθέως στὸ πλαίσιο ἀρχῶν καὶ ἰδεῶν τοῦ μεταπολιτευτικοῦ κινήματος καταφέρει νὰ συνδυάσει τὴν ἔκφραση τῆς πολιτικῆς βούλησης γιὰ τὴν περιφρούρηση καὶ ἐπιβίωση τοῦ συνταγματικοῦ πολιτεύματος μὲ τὶς διεκδικήσεις γιὰ τὴ σφρηλάτηση τῆς ἐθνικῆς ταυτότητας, τὴν βελτίωση τοῦ κοινοτικοῦ καθεστώτος καὶ τὴν αὐξηση τῆς ἐπιρροῆς τοῦ ἀρμενικοῦ στοιχείου.

Ἡ ἐπιχειρηματολογία ἔχει ὡς ἀφετηρία τὴν ἀνασκευή τῆς ἰδεολογίας τοῦ Ὀθωμανισμοῦ: «Μία πολιτικὴ, ἡ ὁποία στηρίζεται στὴν ἐξάλειψη τῶν διαφορῶν καταγωγῆς, θρησκείας, γλώσσας, ἱστορίας, ἠθῶν καὶ ἐθίμων τῶν ἐθνότητων καὶ τὴν συνένωσή τους ὑπὸ τὴν κοινὴ ταυτότητα τοῦ Ὀθωμανοῦ, εἶναι ἀνεπιτυχῆς καὶ δὲν συμφέρει στὸ ὀθωμανικὸ κράτος». Ὁ διαχωρισμὸς εἶναι σαφής: ἡ ὀθωμανικὴ ιδιότητα ἀφορᾷ μόνον στὴν ἐθνικότητα: ὡς πρὸς τὴν ἐθνικὴ ταυτότητα παραμένουν Ἀρμένιοι, ὅπως οἱ λοιποὶ παραμένουν Ἕλληνες, Τοῦρκοι, Βούλγαροι κ.τ.λ. Ἡ διαφύλαξη καὶ ἐνίσχυση τῶν ἐθνικῶν ταυτοτήτων δὲν θὰ ἐπιφέρει βεβαίως τὴ διάσπαση τῆς Ἀυτοκρατορίας, ἐφ' ὅσον ἡ συμπεριφορὰ τῶν ἑτερογενῶν κοινοτήτων ἐμφορεῖται ἀπὸ τὴν αἴσθηση τοῦ δικαίου καὶ τῆς νομιμοφροσύνης, προϋποθέσεις θεμελιώδεις γιὰ τὴν εὐμερία καὶ πρόοδο τῆς κοινωνίας. Γιὰ τὸ ΑΦΦΚ, ἡ πολιτικὴ νομιμοφροσύνη ἀφορᾷ σὲ συγκεκριμένους τρόπους καὶ μέσα πολιτικῆς δράσης: στὴν ἔντυπη κυκλοφορία τῶν ἰδεῶν, στὶς εἰρηνικὲς συναθροίσεις καὶ στὸ κοινοβουλευτικὸ ἔργο. Τὰ ἐκβιαστικά μέσα καὶ οἱ δυνα-

24. Τὸ πρωτότυπο κείμενο καὶ ἡ μετεγγραφή του μὲ λατινικοὺς χαρακτήρες δημοσιεύονται ἀπὸ τὸν Erdal İter στὸ *Osmanlı Tarihi Araştırma ve Uygulama Merkezi Dergisi (OTAM)*, ἀρ. 4 (Ἰανουάριος 1993), σσ. 520-556. Οἱ σχετικὲς παραπομπὲς τῆς ἐργασίας ἀφοροῦν στὴ δημοσίευση αὐτή. Τὸ πρόγραμμα τοῦ κόμματος, στὴν ἀρμενικὴ γλώσσα, δημοσιεύει καὶ ὁ Manuk G. Jizmejian, *Patmutiun amerikahai Kaghakakan Kusaksutiants, 1890-1925*, [Ἱστορία τῶν Ἀρμενικῶν-Ἀμερικανικῶν πολιτικῶν κομιτῶν, 1890-1925], Fresno, Calif. 1930, σσ. 168-172. Πρὸβλ. Richard G. Hovannisian, *Armenia on the road to Independence, 1918*, Μπέρκλεϊ-Λὸς Ἄντζελες, Λονδίνο 1967, σ. 282 ἀρ. 54.

μικές ενέργειες προορίζονται μόνον έναντίον δυνάμεων, οι οποίες επιβουλεύονται τη συνταγματική τάξη και νομιμότητα. Ἡ διακήρυξη θέλει τοὺς Ἀρμενίους ἄτομα δημοκρατικῶν ἀντιλήψεων, στήν καλλιέργεια καὶ ἐμπέδωση τῶν ὁποίων συμβάλλει τὸ πνεῦμα ποὺ διαπνέει τὴν ἀρμενικὴ ἐκκλησιαστικὴ καὶ κοινοτικὴ ὄργάνωση. Ἐπισημαίνεται, ἐν τούτοις, ὅτι ἡ εἰρηνικὴ διαβίωση καὶ ὁμοψυχία δὲν διασφαλίζονται μόνον μὲ τὴ συναινέση τῶν Ἀρμενίων. Ἐφ' ὅσον τὸ σύνταγμα ἀποτελεῖ τὸν θεμέλιό λίθο τοῦ πολιτεύματος, ἡ πολιτικὴ χειραγώγηση τῶν κοινοτήτων θὰ πρέπει νὰ ἔχει ὡς γνώμονα τὴν ἔννοια τῆς πολιτικῆς ἀνοχῆς. Ἡ ἐπιβολὴ ἐπὶ ἄλλων πολιτικῶν σχηματισμῶν θὰ σήμαινε τὴν κατάλυση τοῦ πολιτεύματος, τὸ ὁποῖο οἰκοδομεῖται ἐπὶ τῆς ἐλεύθερης πολιτικῆς βούλησης καὶ τῆς ἐλεύθερης κυκλοφορίας τῶν ἰδεῶν.

Στὶς συγκεκριμένους προγραμματικὰς ἀναφορὰς ὁ διαχωρισμὸς μεταξὺ πολιτικοῦ καὶ ἐθνικοῦ στόχου εἶναι σαφῆς: ὁ πρῶτος ἐγκτεῖται στὴν ἐκτενὴ καὶ ἐπὶ τὸ δημοκρατικότερον τροποποίησιν τοῦ συντάγματος, καθὼς καὶ στὴν βαθμιαία ἐφαρμογὴ τῆς ἀποκέντρωσης ὡς προϋπόθεσης πολιτικῆς ἀνεξαρτησίας τοῦ ὀθωμανικοῦ κράτους, ἐνῶ ὁ ἐθνικὸς (milli) στόχος προέβαλλε: α) τὴ διασφάλισιν τοῦ ἀπαρβαίσιμου τοῦ προνομιακοῦ καθεστώτος· β) τὴν ἀναθεώρησιν, βάσει τῶν νέων δεδομένων καὶ ἀπαιτήσεων, τῶν ἐθνικῶν κανονισμῶν· γ) τὸν διαχωρισμὸ τῶν θρησκευτικῶν ὑποθέσεων ἀπὸ τὴ διοικητικὰς, ἰδίως ὡς πρὸς τὰ θέματα τῆς παιδείας, καὶ δ) μέτρα γιὰ τὴ διάσωση καὶ ἀνάπτυξιν τῆς ἀρμενικῆς γλώσσας, ἱστορίας καὶ λογοτεχνίας, καθὼς καὶ τῶν ἀρμενικῶν μνημείων καὶ καθιδρυμάτων.

Ἀντιθέτως, τὸ καταστατικὸ τοῦ Ὀθωμανικοῦ Πολιτικοῦ Συνδέσμου παροουσιάζεται μὲ λακωνικῆ, συνοπτικὴ διατύπωση καὶ χωρὶς τὴν πρόταξιν ἰδεολογικῆς διακήρυξης.²⁵ Ὁ συντάκτης μᾶς εἰσάγει ἀπ' εὐθείας στοὺς στόχους τοῦ Συνδέσμου: «1. Ἐνίσχυσις τοῦ συνταγματικοῦ καθεστώτος καὶ σύντομος ἐπιδιώξις πιστῆς καὶ εἰλικρινοῦς ἐφαρμογῆς τῶν συνταγματικῶν ἐλευθεριῶν δι' ὅλους ἐν γένει τοὺς ὀθωμανοὺς· 2. Πρὸς περιφρούρησιν τῆς ἀκεραιότητος τοῦ συνταγματικοῦ Ὀθωμανικοῦ Κράτους ἐνίσχυσις καὶ διάδοσις τῆς ἰδέας τῆς πολιτικῆς ἐνότητος τῶν ἐν τῷ Κράτει διαφόρων ἐθνικοτήτων· 3. Ἐπιδιώξις εἰλικρινῶς καὶ ἀμοιβαίως φιλικῶν σχέσεων μετὰ τῶν ἄλλων Κρατῶν καὶ ἰδίᾳ στενωτέρα προσέγγισις πρὸς τὰ Κράτη τῆς Χερσονήσου τοῦ Αἴμου λόγῳ γειτνιασεως καὶ ταυτότητος συμφερόντων· 4. Ἐλευθέρᾳ τῶν ἀτόμων θρησκευτικῆ, πνευματικῆ καὶ κοινωνικῆ ἀνάπτυξις ἐπὶ τῇ βάσει τῶν ἰδιαίτερων παραδόσεων ἐκάστης ἐθνικότητος. Ἐπομένως τὸ ἀπαρβαίσιμον τοῦ ἀνέκαθεν ὑφισταμένου δι' ἐκάστην ἐθνικότητα ἐκκλησιαστικοῦ, ἐκπαιδευτικοῦ καὶ κοινωνικοῦ ἐν γένει καθεστώτος». Οἱ παραπάνω στόχοι θὰ ἐπιδιωχθοῦν «διὰ τῆς διαδόσεως τῶν ἰδεῶν καὶ ἀρχῶν τοῦ

25. Βλ. *Κανονισμὸς τοῦ ἐν Κωνσταντινουπόλει Ὀθωμανικοῦ Πολιτικοῦ Συνδέσμου*, Κωνσταντινουπόλη 1909, στὸν ὁποῖο καὶ οἱ σχετικὲς παραπομπὲς τῆς ἐργασίας.

Συνδέσμου εις τὸν λαὸν καθ' ἅπαν τὸ Κράτος καὶ ἐν εὐρείᾳ κλίμακι· διὰ τῆς ἐν τῷ Κοινοβουλίῳ ὑποστηρίξεως πολιτικοῦ κόμματος ἀσπαζομένου τὰς ἄλλὰς τοῦ προγράμματος· διὰ τοῦ τύπου, διὰ συλλαλητηρίων καὶ παντοῦ ἄλλου νομίμου μέσου».

Δὲν νομίζω ὅτι ἐπιδέχεται ἀμφισβήτηση τὸ φιλοκαθεστωτικὸ καὶ φιλοσυνταγματικὸ στίγμα τῶν δύο κομματικῶν προγραμμάτων. Ἐν τούτοις, δὲν ἀναιρεῖται ἡ ὑπόνοια ὅτι γιὰ ἀμφότερα, ἡ μεταπολίτευση ἀποτελεῖ ἓνα πολιτικὸ πρόγραμμα, ἓνα εὐφορο πολιτικὸ ἔδαφος γιὰ τὴ ρίζωση καὶ εὐδοκίμηση τῶν ἔθνοκεντρικῶν τους αἰτημάτων. Ἰδίως γιὰ τὸν Πολιτικὸ Σύνδεσμο, ἃς μοῦ ἐπιτραπεῖ ἡ ἔκφραση, δίνει τὴν ἐντύπωση ὅτι τηρεῖ καλὰ τὰ προσχήματα μὲ τὴ διακήρυξη τῶν γενικῶν ἀρχῶν γιὰ τὴν περιφρούρηση τῆς συνταγματικῆς τάξης, τὴ σύντονη ἐπιδίωξη τῆς πιστῆς καὶ εἰλικρινοῦς ἐφαρμογῆς τῶν συνταγματικῶν ἐλευθεριῶν γιὰ ὅλους κ.τ.λ. Πέραν αὐτοῦ ὁμως, οἱ ἀναφορὲς σὲ συγκεκριμένα πολιτικὰ διαβήματα ἀφοροῦν κατ' ἀρχὴν στὴ βελτίωση τοῦ κοινοτικοῦ καθεστώτος καὶ τὴν ἐνίσχυση τῆς ἑλληνο-οθωμανικῆς ἀρχηγείας καὶ ὄχι πάντως στὴν ἐπεξεργασία πολιτικῶν ιδεῶν γιὰ τὴν ἐνδοψία τῆς πολιτειακῆς μεταβολῆς καὶ στὴ συνακόλουθη διατύπωση προτάσεων γιὰ τὴ βελτίωση τοῦ πολιτεύματος. Ἐναφέρω ἐνδεικτικῶς: «Περὶ ἐκλογῶν. Ἐφαρμογὴ τῆς καθολικῆς ψηφοφορίας εἰς πάσας ἐν γένει τὰς τε βουλευτικὰς καὶ λοιπὰς τοπικὰς ἐκλογάς. Περὶ ἐκπαιδεύσεως: Ἐναγνωρίζομένης τῆς ἐλευθερίας τῆς ἐκπαιδεύσεως, παρέχεται εἰς πάντα Ὅθωμανὸν τὸ δικαίωμα τοῦ ἰδρύνει παντὸς βαθμοῦ καὶ εἴδους σχολὰς συμφῶνως τῷ εἰδικῷ νόμῳ. Περὶ δημοσίας ἀσφαλείας. Ἐφαρμογὴ συντόνων καὶ ἀποτελεσματικῶν μέτρων πρὸς ἀποκατάστασιν πλήρους καὶ διαρκοῦς ἀσφαλείας καὶ τάξεως ἀνὰ τὸ Κράτος. Περὶ φορολογίας. Ἐλάττωσις τοῦ φόρου τῆς δεκάτης, παρακώλυσις μονοπωλίων παραβλαπτόντων τὴν παραγωγὴν καὶ τὸ ἐμπόριον» κ.τ.λ. Ὑπὸ τὸ πρίσμα αὐτὸ καὶ τὸ αἶτημα περὶ ἀυτοδιοικήσεως καὶ ἀποκεντρώσεως τῶν διοικητικῶν λειτουργιῶν, ἀποσπασματικὰ διατυπωμένο, δὲν μᾶς πείθει ὅτι διαπνέεται ἀπὸ τὴ θεμελιώδη ἀρχὴ τοῦ πολιτικοῦ φιλελευθερισμοῦ, ἡ ὁποία προβάλλει τὴν τοπικὴ αὐτοδιοίκησι ὡς ζωντανὸ κῆρυκα τῆς γνήσιας δημοκρατίας. Πόσο μάλλον ὅταν οἱ ὑπὸ τὸν πρίγκιπα Sabahattin φιλελεύθεροι, ὑποστηρίζοντας δυναμικὰ τὸ ἀντίστοιχο αἶτημα, εἶχαν ὡς σημεῖο ἀναφορᾶς τους τὸ ἀγγλικὸ πολίτευμα.²⁶

26. Γιὰ τίς ἱστορικές προϋποθέσεις τῆς ἀποκέντρωσης στὴν Ὁθωμανικὴ Αὐτοκρατορία βλ. Yaşar Yücel, «Osmanlı İmparatorluğunda Desantralizasyona dair Genel Gözlemler», *Bellefen* 38, ἀρ. 152 (1974), σσ. 657-708. Γιὰ τοὺς προγραμματικούς στόχους τῶν φιλελευθέρων βλ. «Doctrines et programmes des partis politiques ottomans», *Revue du Monde Musulman*, τόμ. 22, Μάρτιος 1913, σσ. 159-162· Ahmed Bedevi Kuran, ὁ.π., σ. 169 κ.έ.· τοῦ ἴδιου, *Osmanlı İmparatorluğunda inkilâp hareketleri ve Milli Mücadele*, Κωνσταντινούπολη 1956, σσ. 406-407 καὶ P. Fesch, *Constantinople aux Derniers Jours d'Abdul Hamid*, Παρίσι 1907, σσ. 380-382.

Βεβαίως και τὸ ΑΦΦΚ, προκρίνοντας στὸ πρόγραμμά του τὴν ἀποκέντρωση, δὲν ἀποφεύγει νὰ συνδέσει αὐτὴ τὴ διοικητικὴ μεταρρύθμιση μὲ τὸ αἷτημα γιὰ τὴν ἀνάπτυξη τῶν ἐθνικῶν κοινοτήτων. Ἐν τούτοις, τὸ λεξιλόγιο καὶ ἡ ἐπιχειρηματολογία τῆς διακήρυξης καταδηλώνουν συντάκτες ἐξοικειωμένους μὲ τὰ ἐννοιολογικὰ ἐφόδια τοῦ δυτικῆς πολιτικῆς φιλελευθερισμοῦ, οἱ ὅποιοι ἔχοντας τὴν ἔποση τῆς πολιτειακῆς μεταβολῆς ἐπεξεργάζονται πολιτικὲς προτάσεις γιὰ τὴν περιστολὴ τῆς ἀπολυταρχίας, τὴ διεύρυνση τῶν ἐλευθεριῶν, τὴν ἀποτελεσματικότερη κατοχύρωση τῆς ἀρχῆς τῆς ἰσότητος καὶ τὴν ἐμπέδωση τῆς ἀντιπροσωπευτικῆς δημοκρατίας· κοντολογίς, ἐντάσσουν ὀργανικὰ τὸ αὐτονομιστικὸ τους αἷτημα σὲ ἓνα σύγχρονο, φιλελευθερο πρότυπο πολιτειακῆς ὀργάνωσης.

Εἶναι ἐνδιαφέρουσα ἡ διαπίστωση ὅτι στὴν κομματικὴ διακήρυξη ἀπαντᾶται ἡ ἀρχὴ τῆς λαϊκῆς κυριαρχίας, ἔστω καὶ ἂν δὲν ἀναδεικνύεται πλήρως ὡς ἡ ἀρχὴ τὴν ὁποία κληροδότησε στὴ φιλελεύθερη πολιτικὴ σκέψη ὁ Ρουσσώ, δηλαδὴ ὡς ἡ πολιτικὴ ιδιότητα τοῦ συλλογικοῦ σώματος ποῦ συγκροτεῖ τὴν πολιτικὴ κοινωνία. Ἐν πάσῃ περιπτώσει, γιὰ τὸ Ramgavar εἶναι σαφές ὅτι ἡ κυριαρχία δὲν ἀποτελεῖ ἀποκλειστικὸ γνώρισμα τοῦ ἡγεμόνα καὶ ἐπιπλέον, ἡ λαϊκὴ βούληση μαζί μὲ τὰ θεμελιώδη πολιτικὰ δικαιώματα τῆς ἰσότητος καὶ τῆς ἐλευθερίας ἀνάγονται σὲ ἀκρογωνιαίους λίθους τῆς συνταγματικῆς νομιμότητος. Ἐν τούτοις, δὲν ἀποτολμάται ἡ ἀπόσπαση τῆς νομοθετικῆς ἐξουσίας ἀπὸ τὸν ἡγεμόνα, ὁ ὁποῖος συμπράττει μὲ τὴ Βουλὴ καὶ τὴ Γερουσία στὸν τομέα αὐτό, ἐνῶ ἀντιθέτως ἡ δικαστικὴ ἐξουσία κατοχυρώνεται ἔναντι τῶν ἐπεμβάσεων τῆς κυβέρνησης καὶ θεοπίζεται ἡ πολιτικὴ εὐθύνη τῆς τελευταίας ἐνώπιον τοῦ Κοινοβουλίου. Θὰ ἔλεγα, συνεκτιμώντας καὶ τίς διατάξεις γιὰ τὸ ἀνεύθυνον τοῦ ἡγεμόνος καὶ τὴ σύμπραξί του μὲ τὸ ὑπουργικὸ συμβούλιο ὡς πρὸς τὸ κυβερνητικὸ ἔργο, ὅτι ἐπέρχεται στὴ σκέψη ἓνα πρότυπο διακυβέρνησης ποῦ προσιδιάζει πρὸς τὴ γαλλικὴ συνταγὴ τῆς χρυσοῦς τομῆς (*juste milieu*): Σύμπνοια καὶ συνεργασία ἡγεμόνα καὶ κυβέρνησης, ποῦ ἀποφέρουν καὶ διασφαλίζουν τὴν κυβερνητικὴ σταθερότητα, ἐν τέλει ὁμως καὶ ἓνα ἀναιμικὸ Κοινοβούλιο, ποῦ μπορεῖ εὐκολὰ νὰ μετασχηματισθεῖ καὶ ποῦ ἐπενεργεῖ πολὺ περιοσσότερο γιὰ τὴν ὑποστήριξη τοῦ κυβερνητικοῦ σχήματος καὶ τὴν ἀμβλυνση κοινωνικῶν προβλημάτων.²⁷ Ἕνα πολιτικὸ σύστημα ποῦ συνάδει πάντως πρὸς τὴν πολιτικὴ παράδοση τῆς θεοκρατικῆς ὀθωμανικῆς μοναρχίας.

Ἐπὶ τὸν ἰδεαλιστικὸ τους οἶστρο, τὰ δύο κόμματα θεωροῦσαν, προφανῶς, ὅτι ἀκόμη καὶ αὐτὴ ἡ πολιτειακὴ ἐκδοχὴ ἐξασφάλιζε τὴ βαθμιαία αὐτονομία τῶν ἐθνικῶν κοινοτήτων, ἂν ὄχι τὴν «ἐκ τῶν ἔσω» ἄλωση τῆς

27. Τὴν ἐλλαδικὴ ἐκδοχὴ τοῦ φαινομένου μελετᾷ ὁ Νικηφόρος Διαμαντοῦρος, «Ἡ ἐγκαθίδρυση τοῦ κοινοβουλευτισμοῦ στὴν Ἑλλάδα καὶ ἡ λειτουργία του κατὰ τὸν 19ο αἰῶνα», *Ὁψεις τῆς ἐλληνικῆς κοινωνίας τοῦ 19ου αἰῶνα*, Ἐπιμέλεια: Δ. Γ. Τσαούσης, Ἀθήνα 1984, σσ. 55-71.

Αυτοκρατορίας. Ἄρκει νὰ ἐφαρμόζονταν ὄντως ἡ πολιτικὴ ἐλευθερία καὶ ἡ ἰσονομία. Ὅμως, ἡ ραγδαία ἐκδήλωση τοῦ ὑπολανθάνοντος φυλετικοῦ ἐθνικισμοῦ τῶν Κομιτάτου τοὺς προσεγίωσε. Καὶ τὸ χειρότερο: συνειδητοποιήσας τὸ μέλλον τῆς Αὐτοκρατορίας ὑπὸ τὴν ἐπίδραση μιᾶς ἰδεολογίας, ἡ ὁποία ἀποτελοῦσε συγκερασμὸ τοῦ εὐρωπαϊκοῦ ἐθνικισμοῦ μὲ τὸν αὐταρχισμό τῆς Ἀνατολῆς, ἐπέλεξαν τὸν ἐφοδιασμὸ ἀπὸ τὸ ἴδιο ἐθνικιστικὸ ὄπλοστάσιο γιὰ νὰ ἀντιπαραταχθοῦν. Λίγη σημασία ἔχει ἴσως τὸ ὅτι ἡ ἐλληνοσθωμανικὴ πλευρὰ ἐπιβραδύνθηκε ὡς πρὸς τὴν σύνδεσθί της στὸ ἄρμα τοῦ ἀλυτρωτισμοῦ λόγῳ τῆς σθεναρῆς ἀντίστασης τοῦ Ἰωακείμ Γ'. Μετὰ ἀπὸ τοὺς Βαλκανικοὺς Πολέμους οἱ ἐθνικὲς κοινότητες τῆς Αὐτοκρατορίας ἀφέθηκαν στὸν ἄκμονα τῆς ἐθνικιστικῆς σφυρηλασίας²⁸ μὲ τὰ γνωστὰ ἀποτελέσματα ὡς πρὸς τὴν ἐπιβίωσή τους στὴ μικρασιατικὴ ἐνδοχώρα.

Ἡ περίπτωση τῶν δύο αὐτῶν κομματικῶν σχηματισμῶν μᾶς ἀνασυνδέει, προσφυνῶς νομίζω, μὲ τὸ ζήτημα τοῦ ἰδιόμορφου πολιτικοῦ ἐκσυγχρονισμοῦ τῆς Ὄθωμανικῆς Αὐτοκρατορίας. Μία διαδικασία ἀνασυγκρότησης ἔξωγενῆς καὶ ὡς ἐκ τούτου ἀπρόσφορη γιὰ τὴν ἐμπέδωση τῶν φιλελευθέρων θεσμῶν τοῦ δυτικοῦ πολιτεύματος. Ἄς τὸ ποῦμε ἀλλιῶς: Ἐγκλωβισμένη στὴ θεοκρατικὴ ἔδραση καὶ τὴν αὐταρχικὴ ἰδιοσυγκρασία τῆς πολιτικῆς της παράδοσης ἡ ὀθωμανικὴ κοινωνία ὀλιγόησε ὡς πρὸς τίς κατακτήσεις τῆς δυτικῆς πολιτικῆς σκέψης καὶ τὴ μετεξέλιξη τῶν πολιτικῶν θεσμῶν. Ἀπέτυχε στὴν ἐγκαθίδρυση μιᾶς νομικῆς τάξης στὴν ὁποία προστατεύονται τὰ θεμελιώδη ἀνθρώπινα δικαιώματα καὶ οἱ πολιτικὲς ἐλευθερίες, στὴ δημιουργία δηλαδή ἑνὸς θεσμικοῦ πλαισίου γιὰ τὴ διάπλαση τῆς συνείδησης τοῦ πολίτη, καὶ ἐκτέθηκε ἔτσι ἀνοχύρωτη στὴν ὀρμὴ τοῦ ἐθνικισμοῦ, ὅπως αὐτὸς μὲ τὴν ἐκρηκτικὴ του μορφή ἐκδηλώθηκε στὸν βαλκανικὸ χῶρο.²⁹ Ὑπὸ τοὺς ὄρους αὐτοὺς, οἱ πολιτικοὶ θεσμοὶ ἀναπτύχθηκαν, ἐν πολλοῖς, ἔξυπηρετώντας τὴν ἐδραίωση καὶ τὴν ἐπίρρωση τῆς ἐπικρατοῦσας ἐθνοκεντρικῆς ἰδεολογίας παρὰ συμβάλλοντας στὴ διαμόρφωση μιᾶς κοινωνίας πολιτικῆς ἐλευθερίας καὶ εὐημερίας.

Μὲ τὰ ζητήματα ὁμως αὐτὰ ἔχει ἤδη ἀναμετρηθεῖ ἡ ἐπιστήμη καὶ θὰ ἦταν περιττὸ, θαρρῶ, νὰ ἐπισημάνω τὴν ἀντινομία μεταξὺ τῶν ἐθνικιστικῶν πολιτικῶν ἀποκλίσεων καὶ τοῦ αἰτήματος ἐμφιλελευθερισμοῦ τῆς

28. Γιὰ τὴ συνεργασία Ἑλλήνων καὶ Ἀρμενίων κατὰ τὴν περίοδο αὐτὴ βλ. J. K. Hassiotis, «Shared illusions: Greek-Armenian Co-operation in Asia Minor and the Caucasus (1917-1922)», *Greece and Great Britain during World War I. First Symposium*, Θεσσαλονίκη, Institute For Balkan Studies, 1985, σσ. 139-187. Πρβλ. J. K. Hassiotis, «The Greeks and the Armenian Massacres (1890-1896)», *Neo-Hellenika* 4 (1981), σσ. 69-109.

29. Βλ. ἐπ' αὐτοῦ τὸ ἐρμηνευτικὸ ὑπόδειγμα τοῦ Πασχάλη Μ. Κιτρομηλίδη, «'Νοερεὲς κοινότητες' καὶ οἱ ἀπαρχῆς τοῦ ἐθνικοῦ ζητήματος στὰ Βαλκάνια», *Ἐθνικὴ ταυτότητα καὶ ἐθνικισμὸς στὴ νεότερη Ἑλλάδα*, Ἀθήνα 1997, σσ. 53-131.

κοινωνίας ως μεθοδολογικού εργαλείου για τη μελέτη των πολιτικών συμπεριφορών του ελληνοτουρκικού χώρου.³⁰ Η ιστορική νομοτέλεια, με κορυφαίο παράδειγμα τη Μικρασιατική Καταστροφή, απέδειξε ότι η μετεξέλιξη μιās πολυεθνικής κοινωνίας σε πολιτική κοινότητα δεν μπορεί να συμβαδίσει με την ύπονόμηση της ετερότητας του άλλου, με τον εξοστρακισμό δηλαδή της θεμελιώδους έννοιας της πολιτικής άνοχης.³¹

Με βάση το υπάρχον γνωσιολογικό και έρευνητικό υπόβαθρο, αποδίδουμε κατά κανόνα μη λανθάνουσες φιλελεύθερες προθέσεις στους ιδεολόγους του Όθωμανισμού, στη φιλοδυτική φιλελεύθερη παράταξη του πρίγκιπα Sabahattin και σε όρισμένους Νεο-Φαναριώτες, οι όποιοι πίστεψαν ειλικρινά στις ιδεολογικές αρχές του Τανζιμάτ. Πρὸς αὐτὴν τὴν κατεύθυνση ἄς μοῦ ἐπιτραπῆ νὰ ὑποθέσω καὶ τὸν προσανατολισμὸ τῶν φορέων τοῦ Ἑλληνικοῦ Φιλολογικοῦ Συλλόγου Κωνσταντινουπόλεως. Ἡ περαιτέρω ἐρευνητικὴ καὶ ἀναλυτικὴ ἐργασία θὰ μᾶς ἀποκαλύψει.³² Πάντως, οἱ ἐνδείξεις ποὺ ἀφοροῦν σὲ πνευματικούς ἀνθρώπους διαπνεόμενους ἀπὸ βασικά ἄρθρα τῆς πνευματικῆς παρακαταθήκης τοῦ Διαφωτισμοῦ στοιχειοθετοῦν βάσιμες προϋποθέσεις ὡς πρὸς τὴν ἀνάδειξη κοινωνικῆς συμπεριφορᾶς καὶ πολιτικῶν προθέσεων με γνώμονα τὴν πολιτικὴ ἀρετὴ τῆς ἐλευθερίας καὶ τῆς ἀνοχῆς.

30. Πρὸβλ. τὶς ἐπισημάνσεις τοῦ Niyazi Berkes, *Türkiye'de Çağdaşlaşma*, σσ. 409-462. Ὡς πρὸς τὸν ἐλλαδικὸ ὄχι, τὸ ὑπόδειγμα ἀξιοποιεῖται πολὺ εὐστοχα ἀπὸ τὸν Πασχάλη Μ. Κιτρομηλίδη, *Τὸ ὄραμα τῆς ἐλευθερίας στὴν ἐλληνικὴ κοινωνία*, Ἀθήνα 1992. Τὸ ἴδιο κείμενο στὰ ἀγγλικά: «The Vision of Freedom in Greek Society», *Journal of the Hellenic Diaspora* 19/1 (1993), σσ. 5-29.

31. Ἡ ἐννοιολογικὴ ἀποσαφήνιση τοῦ ὄρου ἀφορᾶ κυρίως στοὺς John Locke, *Epistola de Tolerantia*, ἔκδοση R. Klibansky – J.W. Gough, Ὁξφόρδη, Oxford University Press, 1968 καὶ Voltaire, *Traité sur la Tolérance à l'occasion de la mort de Jean Calas*, στὸ Voltaire, *L'affaire Calas*, ἔκδοση Jacques Van den Heuvel, Gallimard, ἄ.τ., 1975, σσ. 88-194.

32. Στὴν κοινωνικὴ σύνθεση τοῦ ΕΦΣΚ καὶ στὴν ιδεολογικὴ του φυσιογνωμία ἀναφέρεται ἡ μονογραφία τοῦ Χάρη Ἐξερτζόγλου, *Ἐθνικὴ ταυτότητα στὴν Κωνσταντινούπολη τὸν 19ο αἰώνα. Ὁ Ἑλληνικὸς Φιλολογικὸς Σύλλογος Κωνσταντινουπόλεως 1861-1912*, Ἀθήνα 1996. Ἐξ ἄλλου, στὸ Πανεπιστήμιο Ἀθηνῶν ἐκπονεῖται ἡ διδακτορικὴ διατριβή, *Ὁ ἐν Κωνσταντινουπόλει Ἑλληνικὸς Φιλολογικὸς Σύλλογος (1861-1923): ἡ ἐλληνικὴ παιδεία καὶ ἐπιστῆμη ὡς ἐθνικὴ πολιτικὴ στὴν Ὀθωμανικὴ Αὐτοκρατορία*, ἀπὸ τὸν συνάδελφο Γιώργο Γ. Γιαννακόπουλο.